

151. Värnamovisan.

Jag sjung-er till po - si - ti - vets to - ner en sång om
 kär - le - kens lju - va zo - ner, en sång om kär - lek å hopp å
 tro i App - la - da - len i Vär - na - mo, en sång om
 kär - lek å hopp å tro i App - la - da - len i Vär - na - mo.

2. Det var en yngling som hette Petter från Västbo socken, Hult gården heter. Han svarvar pinnar, det må ni tro, på stolfabriken i Värnamo.
3. En afton gick han till gröna lunden att promenera i aftonstunden. Han gick, sen solen sig lagt till ro, till Appladalen i Värnamo.
4. På vägen mötte han en vacker flicka, som kärleksfullt uppå honom blicka. Han lyft på hatten och sa »Måntro, är fröken hemma i Värnamo?»
5. »Ack nej, i Västbo, där är jag hemma. Min far är bonde, mitt namn är Emma. Jag ämnar här blott en tid att bo och lära sy uti Värnamo.»
6. Då bjöd han henne helt artigt armen. Från deras hjärtan i ungdomsbarmen nu byggde Amor helt snabbt en bro i Appladalen i Värnamo.